

पद ३३

(राग: झिंझोटी - ताल: धुमाळी)

धांव धांव तूं माझ्या दत्तानरसिंहा । तुझे दर्शनाविण चैन नाही
जीवा ॥१॥ करंज नगर एक उत्तर दिशेसी । माधव नामक पिता
वाजसनेय वंशी ॥ आलासी श्रीपादा तूं अंबिकेच्या कुशीं । मागे
व्रत शनिप्रदोष दिधलें होते तिसी ॥ म्हणुनि राहिला तूं गर्भ

नवमासी । पडतां बाहेर बाळ उंकार गर्जिंसी ॥१॥ नरसिंह म्हणुनि
तुज नाम ठेविलें । बाळपणीं स्वामी त्वां आपुली लीला
दाखविली । माते स्तनीं दुग्ध बत्तीस धारा सोडविले । लोखंड
लागतां हातां सुवर्णचि झालें । मुंज लागली नाही म्हणतां
यज्ञोपवीत दाखविलें । कोणी बोला येई त्यासवें उंकारचि
बोले ॥२॥ भिक्षा घालीतसे माता मुंजीचे समयीं । भिक्षा
घालितांचि वेद बोलिला चारीहि । तीर्थ हिंडावया मातेसी पुससी
लवलाही । एक कन्या पुत्र ते तीन होती तुज पाही । दत्तमूर्ति पाहुनि
माता पिता लागे पायीं । बद्रिकावना निघुनि राहसी
काशीक्षेत्राठायीं ॥३॥ अष्टांगयोग साधन बहुत साधिलें । कृष्ण
सरस्वतीच्या पाशी आश्रम घेतले । बद्रिकावनीं उत्तर तीर्थ सर्व
न्हायिले । सव्य घालुनि मेरू गंगासागर तटाकीं चाले ॥ प्रयागीं
करुनि स्नान माधवा उपदेशिलें ॥ सवें घेऊनि शिष्यां सकळ
करंजनगरा आले ॥४॥ मातेलागीं म्हणे पुत्र तुझे शतायुषी । तुमचा
अंतकाळ होईल पुण्यस्थळ काशी । कन्या एक शरण आली
रत्नाबाई नामेंसी । कुष्ट होईल तुज तूं जाई अमरजा संगमासी ।
निघाला गौतम गंगा नाशिक त्रिंबकासी । मंजरिकामध्यें माधवा
नरसिंहरूप दाविसी ॥५॥ बासर ब्रह्मेश्वरासि गेला गंगातिरीं ।
मिष्टान्नानें ब्राह्मण उदर व्यथा दूर करी । सांयदेवारी यवन कोपे ते
निवारी । संवत्सर गुप्त तूं राहसी वैजनाथपुरीं । म्हणसि शिष्यांसी
तीर्थ हिंडा जा लौकरी । बहुधान्यनाम संवत्सरीं भेटे शैल्यगिरीं ॥६॥
मुनिसी देउनि ज्ञान गुरूकडे धाडिलें । भिल्लवडी औदुंबरी गुप्त तत्त्वे
राहिले ॥ देवी धाडिली द्विज कुमारासी पंडित त्वां केलें ।
भिल्लवडीहुनी वरुण संगमासी गेले । पंचगंगेंत द्वादश वर्षे कुरवपुरा

आले । अमरपुरीं अमरेश्वरीं राहिले ॥७॥ वेल उपडितां ब्राह्मणांसी
धन जें मिळे । चौसष्टी योगिनी पूजितां पाहे गंगाबाळे । व्याघ्रचर्म
धरुनी गंगापुत्रासी तात्काळ । माघपौर्णिमा दिनस्नान प्रयाग
प्रातःकाळ । माध्यान्हीं काशीस्नान गयास्नान सायंकाळ । तिन्ही
ठाव दाखवुनी आलासी पूर्वस्थळा ॥८॥ गाणगापुरासी आपण
निघां गुरुराया ॥ चौसष्टि मिळे योगिनी लागती पायां । म्हणती
स्वामी आम्हालागीं टाकुनि जाता काय । वर तुवां दिधला तया
सांगुनि उपाय । अन्नपूर्णा औदुंबरी ठेवुनि जातां पाहे । पादुका
समीप तो सदाचि उभा राहे ॥९॥ पादुकांचा महिमा मी तो काय
सांगु देवा । श्रिया बाळग्रामींचा विप्र गंगाधर नांवा । औदुंबरीं
त्याची भार्या करितसे सेवा । वारुनि पिशाच्च तिसीं पुत्र दिले
तुवां । तीन वर्षे होता पुत्र मुकला तो जीवा । उठविलें प्रेत तुवां
पाहुनि तिचे भावा ॥१०॥ ज्याचा जैसा भाव त्यासी तैसा तूं
पावसी । इच्छिले पदार्थ देसी तूंच या जगासी । पडतां संकट स्मरतां
त्वरित निवारिसी । मज कां रे स्वामी तूं आतां कठोर झालासी ।
धांव धांव दत्ता नरसिंहा किति अंत पाहसी । माणिक दीनासी
तारिसी धरुनी पोटासी ॥११॥